

Egy plébános egyszer észrevette, hogy minden délben egy ember jön be a templomba, de csaknem azonnal távozik is. A dolog egy kicsit nyugtalanította. Megkérte a sekrestyést, kérdezné már meg az embert, hogy miért jön minden nap a templomba.

– Imádkozni jövök – felelte nyugodtan az öregember.

– Ugyan már! Ehhez nem marad itt elég sokáig! Éppen csak bemegy az oltárig, és rögtön utána már el is megy!

– Hát igen. Én nem tudok hosszú imádságokat mondani. De minden nap délben eljövök a barátomhoz, odaállok a tabernákulum elé és azt mondom neki: „Jézus! Én vagyok itt, Simon!” Én így szoktam imádkozni. Kicsi imádság, de érzem, hogy hall engem, és biztosan örül is.

Kis időre rá az öreg Simont elütötte egy teherautó, és súlyos sérülésekkel kórházba került. Az őt gondozó ápolónőt nagyon meglepte, milyen jókedélyű a bácsi, és megkérdezte tőle: „Mondja, hát hogyan tud mindig mosolyogni, amikor ennyire beteg?”

– Hát mert a barátom mindig meglátogat.

– Meglátogatja? Én még nem láttam egyszer sem magánál látogatót. Hát mikor jár ide a látogatója?

– Minden nap, délben. Itt áll, az ágyam lábánál, és azt mondja nekem: „Simon! Én vagyok itt, Jézus!”